

ณ กาลครั้งหนึ่ง

ที่ บริษัท สยามแฮนด์ส จำกัด อ.สามพราน จ.นครปฐม

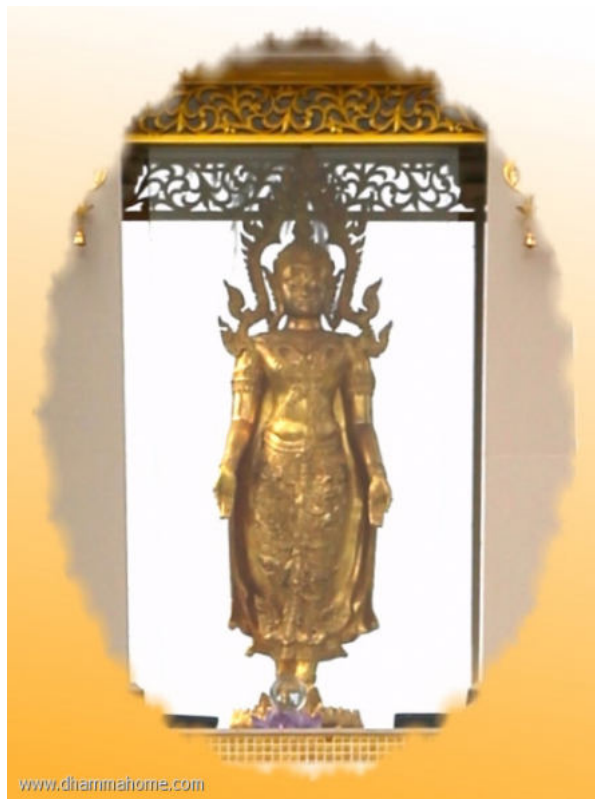
๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บริษัท สยามแฮนด์ส จำกัด อ.สามพราน จ.นครปฐม
๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพุธ ที่ ๑๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากคุณอมรา พวงชมพู กรรมการผู้จัดการบริษัท สยามแฮนด์ส จำกัด เจ้าของธุรกิจผลิตเสื้อยืดแต่งโม เพื่อไปสนทนาธรรมที่บริษัท สยามแฮนด์ส จำกัด ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำนครชัยศรี อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐-๑๒.๐๐ น.

ท่านอาจารย์เดินทางมาถึงก่อนเวลาพอสมควร ซึ่งทางคุณอมราได้กราบเรียนเชิญให้ท่านพักผ่อน อิริยาบถ ณ ศาลา ข้างเรือนพักรับรองริมฝั่งแม่น้ำนครชัยศรี มองเห็นความร่มรื่นของธรรมชาติ และความ เป็นอยู่ของชุมชนริมน้ำฝั่งแม่น้ำดั้งเดิม ที่ดูเรียบง่าย สงบ เย็นสบายตา เป็นอย่างยิ่ง

การมาสนทนาธรรมของท่านอาจารย์ที่นี่ เป็นการเดินทางครั้งที่ ๒ ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นการสนทนากลุ่มเล็กที่จัดขึ้นในบริเวณ ส่วนที่เป็นบ้านพักของคุณอมรา

เมื่อได้เวลาสนทนาธรรม ท่านอาจารย์ซึ่งมีอายุ อย่างเข้า ๘๑ ปีแล้ว แต่ดูแข็งแรงมาก ท่านไม่ยอมขึ้น รถไฟฟ้าที่จัดไว้ให้ แต่ประสงค์ที่จะเดินมาสู่ห้องประชุม ใหญ่ที่อยู่บริเวณโรงงานด้วยตัวเอง ซึ่งที่สนทนาธรรม อยู่ห่างจากเรือนรับรองในระยะไกลพอสมควร ท่าน อาจารย์มักกล่าวแก่ผู้ใกล้ชิดเสมอ ๆ ว่า ท่านนั่งมาก และเป็นเวลานานหลายชั่วโมงอยู่แล้วในแต่ละวัน จึง ควรยืนหรือเดินบ้าง ทุกคนจึงไม่ต้องเป็นห่วงท่านเรื่อง นั่ง เรื่อยยืนเลย

การสนทนาธรรมในครั้งนี้ เป็นการสนทนาเพียงครั้งวันเช้า ซึ่งทางคุณอมรา พวงชมพู จัดให้พนักงานทั้งหมดราวสี่ร้อยคนใน โรงงานมานั่งฟังการสนทนาธรรม โดยพร้อมเพรียงกัน ได้เห็นทุกคนตั้งใจฟังด้วยดี ด้วยความตั้งใจ ก็รู้สึกอนุโมทนาด้วยครับ ยากนัก

ที่บุคคลจะได้พบได้ฟังคำจริงวาจาสำเร็จ จะจากการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในสังสารวัฏ แม้จะเข้าใจได้โดยยาก แต่แม้ความเข้าใจเพียงเล็กน้อยในคราวนี้ ย่อมอาจเป็นปัจจัย เป็นพืชเชื้อให้บุคคลได้มีโอกาสเจริญงอกงามไพบูลย์ในพระธรรมที่ได้ตรัสรู้ในวันหนึ่งข้างหน้าได้ เมื่อเข้าใจ ย่อมเป็นผู้ไม่ประมาทในกุศลแม้เพียงเล็กน้อย เฉพาะอย่างยิ่ง ปัญญา ความเข้าใจถูก เห็นถูกในความจริงของสิ่งที่กำลังมีอยู่จริง ๆ ในขณะนี้

ท่านอาจารย์ :

"แต่ละคำ" ฟังเพื่อความเข้าใจที่มั่นคง ไม่ต้องเปิดหนังสืออะไรก็ได้ เหมือนเฝ้าเฉพาะพระพักตร์และได้ยินคำซึ่งมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้แสนไกลถึงสองพันห้าร้อยกว่าปี คำที่กล่าวถึงความจริงที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในภาษาบาลี ก็ยังสามารถที่จะเข้าใจได้ ในทุกภาษา เพราะเหตุว่า สภาพธรรมะที่มีจริง ใช้ภาษาอะไรก็ได้ "ตัวธรรมะ" ไม่มีชื่อ!! เราเรียกว่าดอกกุหลาบ ชาตินั้นเรียกดอกกุหลาบหรือเปล่า? ประเทศอื่นเขาก็ไม่ได้เรียก แต่เขาก็หมายความว่าถึงสิ่งเดียวกัน พูดถึงเห็น เราใช้คำว่า "เห็น" ชาตินั้นก็เป็นภาษาอื่นไปแล้ว แต่ก็หมายความว่าถึงสิ่งที่มีจริง

...เพราะฉะนั้น "สิ่งที่มีจริง" แต่ละหนึ่ง "แต่ละหนึ่ง" คิดดู ไม่ปนกันเลย เช่น "เห็น" ก็ไม่ใช่ "ตา" และไม่ใช่ "สิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็น" ด้วย เห็นไหม? สามแล้ว "ได้ยิน" ก็ไม่ใช่ "เสียง" ถูกต้องไหม? ได้ยิน ไม่ใช่เสียง เพราะฉะนั้น "เสียง" ก็เป็นหนึ่งใน "ได้ยิน" ก็เป็นหนึ่งใน ธรรมะแต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง ซึ่งเกิดดับ

ถ้าเข้าใจธรรมะ ก็จะเข้าใจคำที่แสดง "ความจริงของสิ่งที่มี" เช่น คำว่า "โลก" หรือ โล-กะ เราบอกว่าเราเกิดมาในโลก เราอยู่ในโลก เราเห็นโลก แต่ โลกคืออะไร? ต้องมาจากพื้นฐานเลย ถ้าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้น โลกก็ไม่มี!! เพราะฉะนั้น ความจริงของโลก คือ สิ่งที่เกิดดับ นั้นแหละ เป็นโลก!!...

...เพราะเหตุว่า ถ้าไม่มีสิ่งเกิดดับ โลกก็ไม่มี นี่คือ ความละเอียด
จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่าง แดกย่อย ละเอียดยิบ ก็ยังต้องเกิดขึ้น
แล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้น ถ้าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดดับ ไม่มีโลก แต่
พอเกิดรวมกันเร็วมากตามปัจจัย ก็ลวงให้เห็นเป็นหนึ่งสิ่งหนึ่งใด
เหมือนเที่ยง อย่างนักเล่นกล มองดูน่าอัศจรรย์ ทำได้อย่างไร เคย
เห็นใครหยิบนกออกมาจากหมวก เราก็เห็นว่าหมวกไม่มีนก แต่เขา
ก็หยิบนกออกมาจากหมวกได้ แต่เวลาที่เขาอธิบายให้เราฟังกลับ
หลัง จะมีวิธีการว่าทำอย่างไร แม้แต่ตึกที่เห็น ฟังไปต่อหน้าต่อตา
เขาก็แสดงเบื้องหลังว่ามาจากไหนอย่างไร

นั่นคือความคิดของคน แต่ว่า "ธรรมะ" ไม่มีใครสามารถที่จะไป
จัดการ ไปบงการ จะไปทำอะไรได้ เพียงมีปัจจัยเกิดแล้วดับ เท่า
นั่นเอง เพราะฉะนั้น ใครทำได้? ใคร "ทำเห็น" ได้ไหม? "เห็น" เกิด
แล้ว!! ไม่มีใครทำ!! ใคร "ทำได้ยิน" ได้ยินไหม? "ได้ยิน" เกิดไป
แล้ว ดับแล้วด้วย...

...เพราะฉะนั้น ความคิดของเราไม่ละเอียดพอ ที่จะรู้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ คำว่า "ตรัสรู้" ละเอียดอย่างยิ่ง ถึงที่สุด โดยประการทั้งปวง ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะโลกนี้ สากลจักรวาลทั้งหมด ปัญญาของใครเทียบไม่ได้เลย อย่างเราได้ฟังคำแค่นี้ก็คำจากการที่ได้ตรัสรู้ พระปัญญาของพระองค์จะแค่ไหน ลองคิดดู

เพราะฉะนั้น ชาวพุทธต้องมีความเคารพในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงบำเพ็ญบารมี ให้เราฟัง "คำ" ซึ่งเราไม่มีโอกาสจะเข้าใจด้วยตัวเอง ถ้าไม่ได้ฟังคำของพระองค์ ว่า จิต-ใจ เป็นธาตุรู้ เป็นสภาพรู้ มีปัจจัยเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ถ้าไม่กล่าว ไม่มีใครสามารถที่จะบอกได้ แล้วจิตเกิดจากอะไร? แต่พระธรรมทรงแสดงไว้ละเอียดยิ่ง ทุกประการ ควรฟังไหม? ควรที่จะเข้าใจไหม? หรือว่า สิ่งที่มีค่าที่สุดก็ผ่านไป เลยไป เหมือนไก่ได้เพชรพลอย ไม่เห็นคุณค่าเลย!!

เพราะฉะนั้น แต่ละคำ มีค่ายิ่งกว่านั้น มากมาย เปรียบไม่ได้เลย ทรัพย์สินสมบัติทั้งจักรวาล ก็ไม่สามารถเปรียบกับคำของพระองค์ ซึ่งแสดงให้เราที่มีความเข้าใจถูก ว่าแท้ที่จริงที่ว่า "เป็นเรา" นี้ "เป็นธรรมะ" ทั้งหมด ตั้งแต่เกิดจนตาย นานา หลากหลาย ทุกวัน ๆ โกรธก็เป็นธรรมะ ได้ลามก็เป็นธรรมะ เสื่อมลามก็เป็นธรรมะ ทุกอย่างเป็นธรรมะ ซึ่งควรแก่การที่จะเข้าใจ จนกว่าไม่มีความยึดมั่นในความเป็นเรา!!!!...

...เพราะอะไร? ตายแล้วอยู่ไหน? หายไปเลย ไม่เหลือเลย แล้วเรา
อยู่ไหน? แต่ ก่อนตายเป็นเราไปหมด เพราะไม่รู้ เพราะฉะนั้น ก็
ควรจะเข้าใจถูกต้องตั้งแต่ต้น ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่มีอะไรสักอย่างที่เป็น
ของเรา!!! เพราะเกิดจริง ดับแล้วหมด เมื่อวานนี้อยู่ไหน? ใคร
ย้อนกลับให้สิ่งที่เป็นเมื่อวานนี้มีอยู่เหลืออยู่ได้ไหม?

เพราะฉะนั้น วันนี้ก็เหมือนเมื่อวานนี้ของพຽ່ງนี้ พอถึงพຽ່ງนี้ วันนี้
ไม่เหลือเลย เวลานี้สำคัญมากอยู่ตรงนี้ อยากได้นอนอยากได้นี้
อยากทำโน่นอยากทำนี้ หิวบ้าง โกรธบ้าง อะไรบ้าง ก็หมดไปทุก
ขณะ พอถึงพຽ່ງนี้ วันนี้ไม่เหลือเลย!! ฉันทิด ชาตินี้ก็แค่ชาตินี้ชาติ
เดียว เพราะฉะนั้น ใครจะทำอะไรจากนี้ไป สิ่งที่ทำแล้ว จะสะสม
สืบต่ออยู่ในจิต!...

...เพราะฉะนั้น จิตเป็นใหญ่ ที่จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถที่จะเกิดขึ้นเป็นปัจจัยหนึ่ง จากชาตินี้ไปสู่ชาติต่อไป จากขณะนี้ สู่ขณะต่อไป เห็นไหม? แค่นี้ก็เกิดแล้วดับ นำไปสู่ขณะต่อไปแล้ว ถ้าไม่มีขณะนี้ ขณะต่อไปก็ไม่มี เพราะฉะนั้น เราก็จะได้เข้าใจความจริงของจิตซึ่งทุกคนมีโดยละเอียดขึ้นว่า ไม่ใช่เรา แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงความจริงอย่างละเอียดยิ่ง เพื่อประโยชน์มหาศาล ซึ่งเราจะไม่รู้เลยว่า ความเข้าใจที่เริ่มต้นเพียงตรงนี้ จะนำประโยชน์มหาศาลมาได้อย่างไร เมื่อมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น...

...ถ้าวันนี้ไม่ฟังให้เข้าใจ จะเอาอะไรมาเจริญต่อไป ก็ไม่ได้!! เพราะฉะนั้น การมีโอกาสได้ฟังพระธรรม ก็จะนำมาซึ่งความเข้าใจขึ้น แล้วก็จะเห็นประโยชน์จริง ๆ ว่า ความไม่รู้มันแหละ!! ทำให้มีการหลงผิดมากมาย อุปมาเหมือนคนหลงทางอยู่ในป่า ไม่รู้ตัวเลย สักนิด แล้วในป่า กันดารด้วย เต็มไปด้วยสิ่งที่ลำบาก เดือดร้อนต่าง ๆ แต่ก็ไม่รู้ เพราะหลงอยู่ในป่า ป่าคือสังสารวัฏ ออกไปไม่ได้เลย แล้วไม่รู้ด้วยว่า กำลังหลงอยู่ทุกวัน!!!!...

...จนกว่าจะมีการเข้าใจธรรมะเมื่อไหร่ "เริ่มมีทาง" ซึ่งยาวไกลอีก
 มากนัก กว่าที่จะออกจากป่าที่กัณดาร เพราะฉะนั้น เราพูดว่ากัณดาร
 เหมือนลำบาคนิดหน่อย ไซ้ไหม ในป่าไม่มีอะไร มีนิด ๆ หน่อย ๆ
 แต่ก็คือโลกหรือชีวิตของเราทั้งชีวิตนั่นแหละ คือ สังสารวัฏ ซึ่งหลง
 อยู่ ไม่พ้นจากสังสารวัฏได้เลย เพราะเหตุว่า ยังหลงอยู่ ต่อเมื่อใด
 มีทางนำออกจากสังสารวัฏ จนออกไปแล้ว เมื่อนั้นจะรู้เลยว่า แสน
 ที่จะโล่ง พ้นจากทุกข์ ไม่ต้องมีการเป็นไปที่จะหลงอยู่ในป่าอีก
 ต่อไป

ใครคิดที่กำลังหลงอยู่ในป่าบ้าง? เปลาเลย!! ไซ้ไหม? กำลังนั่งฟัง
 ธรรมะอย่างนี้ แต่ว่าความจริง ตราบใดที่ยังไม่มี "ทาง" ที่จะนำออก
 จาก "ความไม่รู้" ไปสู่ "ความรู้" ที่จะนำออกจากสังสารวัฏ เมื่อนั้น
 จะไม่รู้เลยว่า กำลังหลงทาง!! พ้นเมื่อไหร่ เมื่อนั้นโล่งใจหาอะไร
 เปรียบไม่ได้เลย ที่พ้นจากป่ากัณดารเสียที แต่ก็ไม่มีใครรู้ จนกว่าจะ
 ได้ฟังพระธรรม แล้วก็มีใจเข้าใจว่าไม่ใช่เรา ดีก็ไม่ใช่เรา ชั่วก็
 ไม่ใช่เรา แต่ว่ามีหนทางที่จะรู้ความจริง ที่จะพ้นจากการที่จะหลง

อยู่ในชีวิต เพราะฉะนั้น หลงป่า ไม่ใช่หลงเมื่อไหร่เลย ในชีวิตนี้
แหละ ไม่ใช่ขณะอื่น!!!!...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณอมรา พวงชมพู
และพนักงานของบริษัท สยามแอนด์ส จำกัดทุกท่าน
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

